

EL LLENGUATGE

7/X/1926
No ho sabeu pas?

Ja hem comentat algun cop les reserves amb què considerem algunes construccions formades amb temps futurs de verbs, sense que indiquin, pròpiament, cap acció futura. Ho vam fer, concretament, parlant de la tendència a resoldre amb el verb en futur oracions amb què es volen expressar accions, no futures, sinó probables, en lloc de recórrer, segons la construcció genuïna catalana, al verb deure (seguit d'un infinitiu). Avui voldríem assenyalar un altre cas en què observem una tendència anàloga: a renunciar a l'estructura tradicional d'una oració per recórrer a una solució estranya que comporta la intervenció d'un temps de futur.

Ens referim, avui, a les oracions interrogatives, en què es pregunta alguna cosa de què es pot inferir una conseqüència o una explicació, i per a les quals comptem, en català, amb el recurs propi de l'adverbi pas. I, així, una oració com Passa corrent d'aire: no hi ha pas res obert? es transforma, d'acord amb aquesta tendència que comentem, en Passa corrent d'aire: no «hi haurà» res obert? Anàlogament en lloc de No hi tens pas influència a l'Ajuntament? es tendeix a dir: No hi «tindràs» influència a l'Ajuntament? (Perquè, si n'hi tennes, em convindria de recórrer-hi.)

Es clar, doncs, que caldria renunciar a aquestes construccions amb el verb en futur, pertorbadores de la nostra sintaxi, per a la qual l'existència de l'adverbi pas representa un reconegut element utilíssim, de gran eficàcia, que ens ha permès unes solucions específiques que ens convé de mantenir.

ALBERT JANE